అందమైన ఆలోచన

కథలు

చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు

అందమైన ఆలోచన

(కథలు)

చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు

ప్రచురణ :

చోడిశెట్టి వెంకటరమణ

డోర్ నెం. 4-66/2, మధురాపురం,

వాకలపూడి, కాకినాడ - 533 005.

అందమైన ఆలోచన

(కథా సంపుటి)

రచయిత : చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు

హక్కులు : రచయితవి

ప్రచురణ : జనవరి, 2009

ప్రతులు : 1000

ముఖచిత్రం : శ్రీ కరుణాకర్

వెల : రూ. 60/-

రచయిత చిరునామా
ప్రతులకు } చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు
డోర్ నెం. 4-66/2,
మధురాపురం, వాకలపూడి,
కాకినాడ - 533 005.
ఫోన్ : 0884 - 2356372

ముద్రణ : శివకుమార్ ప్రింటర్స్, కాకినాడ. ఫోన్ : 6692159

ప్రతులు దొరకు చోటు : రాష్ట్రంలోని అన్ని ప్రముఖ పుస్తక కేంద్రాలలో.

ఈ పుస్తకం పొట్టిశ్రీరాములు తెలుగు విశ్వవిద్యాలయం, హైదరాబాద్‌వారి ఆర్థిక సహకారంతో ప్రచురించబడింది.

ఈ గ్రంథంలోని అభిప్రాయాలకు, తెలుగు విశ్వవిద్యాలయానికి ఎలాంటి సంబంధం లేదు ...

కృతజ్ఞతలు

ఈ సంపుటిలో కథలు తమ తమ పత్రికల్లో ప్రచురించిన **పత్రికా సంపాదకులకీ,** వీటికి అర్థవంతమైన బొమ్మలు వేసిన **చిత్రకారులకీ,** 'అందమైన ఆలోచన' కథకు వేసిన బొమ్మను ముఖచిత్రంగా వేసుకునే అవకాశం కలిగించిన **శ్రీ కరుణాకర్ గారికీ,** నా కథలను, నాటికలను ప్రసారం చేసిన **ఆకాశవాణి విశాఖపట్నం కేంద్రం వారికీ,**

ఈ పుస్తక ప్రచురణకి కొంత ఆర్థిక సహాయం అందజేసిన **పొట్టిశ్రీరాములు తెలుగు విశ్వవిద్యాలయం వారికీ,**

కథా సంపుటి వేయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు – కథ, నవలా రచయిత **శ్రీ కె.బి.కృష్ణ గారికీ,** కోరగానే ముందుమాట రాసిన – మానవతా కథలమూర్తి **శ్రీ కంఠస్ఫూర్తి గారికీ,** నా కథలపై తమ అమూల్య అభిప్రాయాన్ని వెలిబుచ్చిన సుప్రసిద్ధ కథా రచయిత, ప్రముఖ విశ్లేషకులు **శ్రీ విహారి (హైదరాబాద్) గారికీ,** ఆలోచింపజేసే ఆధునిక బేతాళ కథలు రాసిన **శ్రీరావు కృష్ణారావు గారికీ,** కథా రచయితలు మిత్రులు **శ్రీ ఎమ్.వి.యస్.యస్. ప్రసాద్ గారికీ, శ్రీ అయ్యగారి శ్రీనివాసరావు గారికీ,**

తెలుగుకథ మూడు సంకలనాలు, ఆరు సంపుటాలుగా విరాజిల్లాలని కోరుకునే కథాభిమాని ప్రముఖ రచయిత **డా॥ వేదగిరి రాంబాబు గారికీ,**

ప్రజాకవి **డా॥ అద్దేపల్లి రామమోహనరావు గారికీ, –**

నా కథలను ఇంగ్లీష్‌లోకి అనువదించిన గౌ॥ **శ్రీ శిష్ట్లా లక్ష్మీపతి శాస్త్రి** (భారతీ త్రిశతి – కావ్యరచయిత, న్యూఢిల్లీ) గారికీ,

నా కథల్లో కొన్నింటిని కన్నడంలోకి అనువదించిన ప్రముఖ కన్నడ కథా రచయిత, బహుమతి గ్రహీత, సాహితీ మిత్రులు **శ్రీ కలుమంగి కృష్ణమూర్తి (న్యూ ఢిల్లీ) గారికీ,**

సాహితీ మిత్రులు గౌరవనీయులు **శ్రీ ఇవటూరి సురేష్ (చెన్నై) గారికీ,**

కథాభిమానులు, 'వారం వారం తూర్పు తీరం' (లోని) విశేషాల్ని కళ్ళకు కట్టినట్టు పాఠకుల ముందుంచుతున్న **శ్రీ కె. భాస్కర్ గారికీ,**

సహృదయులు **శ్రీ రావు బాల గంగాధర రామారావు** (యు. కొత్తపల్లి) గారికీ, **డా॥ కె.యల్. సంపత్‌కుమార్,** డా॥ కె. వసంత గార్లకీ, శ్రీ డి.వి.యస్. రామారావు (యస్.బి.ఐ.– కృష్ణనగర్) గారికీ, శ్రీ ఇనుగంటి రామ్‌ప్రకాష్ గారికీ, ఆత్మీయుడు **శ్రీ గవర గంగారావుకీ,**

ఈ పుస్తకాన్ని అందంగా ముద్రించిన **శివకుమార్ ప్రింటర్స్ వారికీ**

అందరికీ కృతజ్ఞతలు

– చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు

అంకితం

కనరాని లోకాలకు వెళ్ళిపోయినా ఎప్పుడూ నా కళ్ళ ముందుండే

నా **తల్లి చోడిశెట్టి సుబ్బయ్యమ్మ** గారికి భక్తితో ...

- అమ్మవద్దకే చేరుకున్న నాన్న అప్పలరాజు, అన్నయ్యలు సత్యనారాయణ, గోపాలం - వదినలు చిన్నయ్యమ్మ, రంగయ్యమ్మ - అత్తామావయ్యలు కోడూరి నారాయణ, వెంకయ్యమ్మ గార్లకు నిండు మనస్సుతో నమస్సులర్పిస్తూ ...

- చోడిశెట్టి శ్రీనివాసరావు

కథాక్రమం

సంఖ్య	కథ పేరు		ప్రచురించిన పత్రిక	పుట సంఖ్య
1	అద్దెయిల్లు		ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక 17-7-81	1 - 8
2	అగ్రిమెంట్		ఆంధ్రసచిత్రవార పత్రిక 21-10-83	9 - 13
3	అనుబంధానికి ఖరీదు కడితే ...		సౌజన్య మాసపత్రిక మార్చి 86	14 - 17
4	అందమైన ఆలోచన		ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 11 జనవరి 99	18 - 21
5	అల్లుడు గారూ-ఆల్విన్ గడియారం		ఆదివారం ఆంధ్రప్రభ 27 అక్టోబరు 96	22 - 27
6	ఏమిటీ లోకం?		ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక 28-9-84	28 - 34
7	కలల కరెన్సీ	(బహుమతి పొందిన కథ)	జాగృతి ప్రత్యేక సంచిక 1985	35 - 39
8	గమ్మత్తయిన మత్తు		ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 28 అక్టోబరు 2000	40 - 45
9	జోక్		ఇండియా టుడే ఫిబ్రవరి 2000	46 - 50
10	మహత్తర సత్యం		చినుకు మాసపత్రిక ఫిబ్రవరి 2007	51 - 55
11	లోటు		ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 13-2-85	56 - 61
12	తప్పు		కథాకేళి మాసపత్రిక 22, ఫిబ్రవరి 2008	62 - 65
13	విలువ	(ఇంగ్లీషు, కన్నడ భాషల్లోకి అనువదించబడింది.)	విపుల మాసపత్రిక ఫిబ్రవరి 86	66 - 68
14	సన్మానం		ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 7-12-88	69 - 72
15	హాస్యాస్పదం		ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 30 సెప్టెంబర్ 92	73 - 75
16	కొసరు ముచ్చట		విపుల మాసపత్రిక జూలై 99	76 - 80
17	తెలుగు కథల పోటీ		విపుల మాసపత్రిక డిసెంబర్ 2004	81 - 85
18	భలే సలహా!	(కన్నడ భాషలోకి అనువదించబడింది.)	కథాకేళి మాసపత్రిక జనవరి 2007	86 - 89
19	వృద్ధాప్యం నేరమా?	(ఇంగ్లీషులోకి అనువదించబడింది.)	ఆంధ్ర సచిత్రవార పత్రిక 3-8-84	90 - 96
20	సూర్యచంద్రులు	(బహుమతి పొందిన కథ)	విపుల మాసపత్రిక సెప్టెంబర్ 87	97 - 102

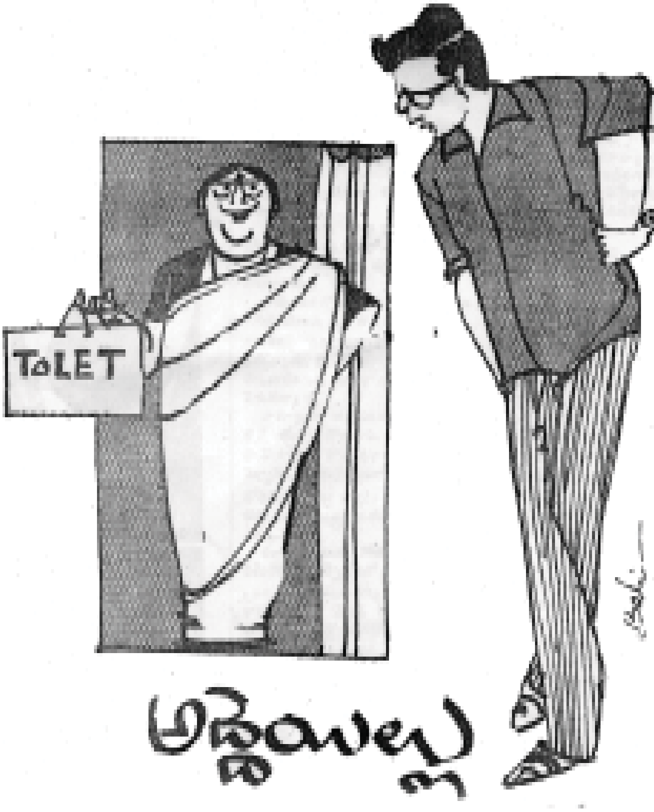

అద్దెయిల్లు

ఆ రోజు శ్రీమతి దగ్గర నుంచి వచ్చిన ఉత్తరం చూశాక పనిమీద మనస్సు నిలువలేదు. సాయంత్రం వరకు ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టు గడిపి యింకా ఓ అరగంట టైముందనగానే ఆఫీసులోంచి బయటపడ్డాను. తల దిమ్ముగా వుండడంతో టీ త్రాగాలనిపించింది.

దగ్గర్లోవున్న బోంబే ఆనంద్‌భవన్‌లో ప్రవేశించి, అయిదు నిమిషాలు వెయిట్ చేశాక దొరికిన సీట్లో కూర్చొని, టీ తీసుకురమ్మని సప్లయిర్‌కు చెప్పాను. కొద్ది క్షణాల్లో పొగలు గ్రక్కుతున్న టీ తెచ్చి నా ముందుంచాడతను.

టీ త్రాగ్గానే తలదిమ్ము తగ్గినట్టనిపించింది. సిగరెట్టు వెలిగించి శ్రీమతి రాసిన ఉత్తరాన్ని బయటకు తీశాను. ఆఫీసులో ఒకసారి చదివిందే అయినా మళ్ళీ కవరు మడతలు విప్పాను.

ప్రియమైన శ్రీవారికి నమస్కారములు

ఉద్యోగంలో చేరిన వారం రోజుల్లో యిల్లు చూసి తీసుకువెడతానని చెప్పి అప్పుడే ఆరువారాలైంది. యిల్లు దొరకలేదన్న ఉత్తరాలే తప్ప యింతవరకూ యిల్లు చూసి మీరొచ్చిందిలేదు. కళ్ళు కాయలు కాసేలా

మీ కోసం ఎదురుచూడటంతోనే రోజులు గడిచిపోతున్నాయి. మీరక్కడ యిల్లు చూడటమూ, ఆ యింట్లో మనమిద్దరం కాపురం చేయడమూ ఈ జన్మకు జరగనట్టే కనిపిస్తుంది. పెళ్ళి చేసుకున్న విషయం మర్చిపోయినట్టున్నారు ... నిజంగానే అటువంటిది జరిగితే ఒకటి రెండు రోజులు చూసి అర్జంటుగా నేనే బయలుదేరి తమ ఆఫీసుకు వచ్చి గతాన్ని గుర్తు చేయగలను. అంతటి అవసరం లేకుండా రెండు రోజుల్లో యిల్లు చూసుకొని మీరే వస్తారని విశ్వసిస్తున్నాను.

మొన్న మీ వదిన యిక్కడకు వచ్చారు. మీ అమ్మగారు 'ఆస్మా' జబ్బుతో బాధపడుతున్నారట. మందులు వాడుతున్నామని చెప్పి ఆవిడను చూడవలసిన బాధ్యత మనకీ వున్నదని జ్ఞాపకం చేశారు. నిజం కూడా అంతే ... ఇంతకాలం మీరామెను ఎలాగూ చూడలేకపోయారు. ఏదో కాస్త సంపాదిస్తున్నారు కనుక యిప్పటికైనా ఆవిడ మంచి చెడ్డలు చూడటం మన విధి. యిల్లు దొరకలేదన్న మీ సమాధానం నాకు అవసరం లేదు.

– మీ నీరజ

ఉత్తరం పూర్తికాగానే గాఢంగా నిట్టూర్చాను. కావాలని కాలయాపన చేస్తున్నట్టు నీరజ నా మీద అపోహపడుతుంది. ఇల్లు కోసం యిక్కడ ఎంత అవస్థ పడుతున్నానో ప్రతి ఉత్తరంలో రాస్తున్నా నమ్మడం లేదంటే నా బాధ యింకెవరికి చెప్పుకోవాలో అర్థం కాకుండా వుంది.

ఉద్యోగంలో చేరగానే యిల్లు కావాలన్న నా ముఖ్య సమస్యను తోటి సహోద్యోగుల ముందుంచి–వాళ్ళ పెదవి విరుపులు చిరునవ్వుతో రోజూ భరిస్తూనే వున్నాను.

ఊరుగాని ఊళ్ళో ఉద్యోగానికి వచ్చాడు. ఏదో నాల్రోజులే కదా అని వుండటానికి చోటిచ్చిన దూరపుచుట్టం వీడెప్పుడొదిలిపోతాడా అని విసుక్కుంటున్నా వినపడనట్టు వూరుకుంటున్నాను.

నా మటుకు నేనీ కాకినాడలో తిరగని వీధి లేదు. అడగని యిల్లు లేదు. అసలు కాకినాడలో యిల్లు కోసం యింత శ్రమ పడాల్సివస్తుందని కలనైనా అనుకోలేదు.

పట్టణంలో ఏ పేట ఎక్కడుందో, ఎవరిల్లు ఏ మూలనుందో – ముచ్చటైన మేడ లెక్కడున్నాయో, మురికి కూపాలెక్కడున్నాయో క్షుణ్ణంగా తెలిసిపోయిందే తప్ప యిల్లు మాత్రం దొరకలేదు.

అసలు నాకు యిల్లంటూ దొరుకుతుందా? లేక నీరజ రాసినట్టు ఈ ఉద్యోగం ధర్మమా అని తానక్కడా – నేనిక్కడేనా? ఏమిటో నీరజ సరసన లేని జీవితం నిస్సారంగా అనిపిస్తుంది. తెల్లని వెన్నెల రాత్రులూ, చల్లటి పిల్లగాలులూ, మత్తెక్కించే మల్లెల వాసనా జ్ఞప్తికి వచ్చినప్పుడల్లా ఈ ఉద్యోగం మీద విరక్తి పుట్టుకొచ్చేస్తుంది.

పవిత్ర భరతభూమిలో ఉద్యోగాల్లేక లక్షోప లక్షలమంది వుసూరుమని ఏడుస్తుంటే వున్న ఉద్యోగం చేసుకునేందుకు బాధ వచ్చిపడిందేమి టనుకుంటున్నారా? బ్రతుకు తెరువనేది లేకపోతే వెన్నెల, చల్లగాలీ వేడెక్కుతాయని ఆ వేడికి మల్లెపూలు వాడిపోతాయని నాకు తెలియక కాదు, మనిషి నైజం అంతే .... ఒకటి వుంటే యింకోటి కావాలి.

అలాగని పదిమంది నోళ్ళు కొట్టి పదివేలు సంపాదించుకోవాలని కాని, పట్టుదల, పౌరుషం చంపేసుకొని – చీమూ నెత్తురూ పిండేసుకొని పార్టీలు ఫిరాయించే రాజకీయ నాయకుణ్ణి అవ్వాలని కాని నేను కోరుకోవడం లేదు. శ్రీమతితో కలసి కాపురం చేసుకునేందుకు ఓ యిల్లంటూ కావాలనేదే నా కోరిక?

నిప్పు కాలుతుందని వ్రేళ్ళ మధ్య నున్న సిగరెట్టు నిరూపించింది. టేబిలు మీదున్న బిల్లు తీసుకొని, డబ్బులు చెల్లించి బయటకు వచ్చాను.

భానుగుడి సెంటరు జనంతో కళకళలాడుతుంది. సమీపంలో రెండు థియేటర్లు వుండటం

వల్ల ఆ సెంటరుకొక ప్రత్యేకత వచ్చి పడింది. దానికి తోడు అడుగడుగునా అవతరించిన అనేక రకాల షాపులు ఆ సెంటరు అందాన్ని మరింత యినుమడింపచేస్తున్నాయి.

పద్మప్రియ థియేటరు ముందు క్యూలో నించొన్న జనం సినిమా ఎప్పుడు చూసేస్తామా అని మహా తొందరపడిపోతున్నారు.

మడికట్టుకునేవాళ్ళు – ముట్టుకో కూడ నోళ్ళు అన్న భేదం లేక అందరినీ సమానంగా మోసుకుపోయే బస్సుల కోసం బస్సు స్టాపులో ఎదురుచూస్తున్నారు బస్సెక్కవలసినవాళ్ళు.

కిళ్లీకొట్టు కనకారావు అంకెల చార్టు ముందేసుక్కూర్చొని, అంటురోగంలా ప్రబలిపోయిన బ్రాకెట్టు థీరీ గురించీ – ఆ రోజు వచ్చే అంకె గురించీ తనచుట్టూ వున్నవాళ్ళకు ఉపదేశిస్తున్నాడు.

పాపారావు పళ్ళకొట్టుముందు ఎత్తుగా, అందంగా పేర్చిన కొత్తపల్లి కొబ్బరి మామిడిపళ్ళు వచ్చే పోయే వాళ్ళ దృష్టిని కొన్ని క్షణాలు తమవైపు తిప్పుకుంటున్నాయి.

నిద్రగన్నేరు చెట్టుక్రింద చిరిగిపోయిన గొడుగునీడలో – నలిగిపోయిన చెప్పులకు నిగనిగలు సృష్టిస్తున్నాడు నాంచారయ్య.

భాను గుడిలోంచి కొంతమంది భక్తులు దేవుడి ముందు తమ భక్తిని ప్రదర్శించి, కోరికల్ని తెలియపర్చుకొని బయటకు వస్తున్నారు. మనస్సులో వున్నవి మనవి చేసుకునేందుకు మరి కొందరు లోపలకు వెళుతున్నారు.

నాక్కూడా ఆ క్షణంలో దేవుడి మీద భక్తి యేర్పడిపోయింది. ప్రక్కనున్న పాన్‌షాపులో కొబ్బరికాయ కొని గుడిలోకెళ్ళాను. “ఈ వేళయినా నాకు యిల్లు దొరికేలా చెయ్యి స్వామీ!” అని భగవంతుణ్ణి వేడుకొని బయటకు వచ్చి సైకిలు ఎక్కాను.

ఫలానా చోటుకు పోవాలనే నియమం ఏమీలేదు. అప్పటికెన్నోసార్లు ఆ చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతాలన్నీ గాలించి వదిలేశాను. కేవలం దేవుడి మీదే భారం వేసి కూర్చుంటే పన్లు జరిగిపోవు – ప్రయత్నలోపం వుండకూడదన్న వుద్దేశ్యంతో సుదూరంలో వున్న సూర్యారావుపేట వైపు సైకిలు పోనిచ్చాను.

కళ్ళు రోడ్డు కిరువైపులా వున్న యిళ్ళను గమనిస్తూనే వున్నాయి. మనస్సు మాత్రం శ్రీమతి వుత్తరాన్నే తల్చుకుంటోంది. – రెండు రోజుల్లో యిల్లు చూసుకొని నేను వెళ్ళకపోతే శ్రీమతి అన్నంత పనీ చేసేస్తుందేమో? అసలే పిచ్చికోపం మనిషి! అనుకున్నది అనుకున్నట్టూ జరక్కపోతే ఆవిడకు నిద్ర పట్టదు. అమ్మ గురించి శ్రద్ధ తీసుకొని రాసింది. ఎంత కోపం వుందో అంత మంచి మనస్సూ వుంది. పాపం అమ్మకెలావుందో? చూసి చాన్నాళ్ళు అయింది. ఈ వేళా – రేపు అనుకుంటూ యిన్నిరోజులు గడపకుండా – యీ మధ్యకాలంలో ఒక్కసారి వెళ్ళివుంటే ఎవరికీ బాధలేకుండా వుండేది.

పుట్టి పెరిగి పాతిక సంవత్సరాలు నా నెత్తికొచ్చాయేగాని, నా ప్రయోజకత్వంతో పట్టెడన్నం ఆమెకు ప్రేమతో పెట్టినరోజు లేదింతవరకూ. తొందరగా యిల్లు దొరికితే శ్రీమతితో బాటు అమ్మనూ తీసుకువచ్చి, కొంతకాలం యిక్కడే అట్టిపెట్టుకొని కన్నరుణం తీర్చుకోవాలి.

నా వూహలతో పాటు సైకిలు ముందుకు పరుగుపెడుతోంది. సూర్యారావుపేట, రామారావుపేట, గాంధీనగర్, ప్రతాప్‌నగర్ యివన్నీ చుట్టబెట్టేశాను. ఏ వీధిలో అడిగినా యిల్లు ఖాళీ లేదన్న మామూలు పాఠమే వినిపిస్తుంది.

సూర్యుడు తనపని ముగించుకుంటున్నాడు. తన ముగింపులోని అందాల్ని పడమటి ఆకాశం పైకి విరజిమ్ముతున్నాడు.

మా పనీ ముగిసిందన్నట్టుగా సైకిలు పెడల్స్‌ను కాళ్ళు భారంగా త్రిప్పుతున్నాయి. లేని శక్తి తెచ్చుకొని ద్వారకానగర్‌లో నాలుగు వీధులూ తిరిగాను. నా ప్రయత్నం ఫలించలేదు. ఆ రోజు కూడా యిల్లు దొరకదన్న నిరాశ నన్నావరించింది. విసుగూ, కోపం పెనవేసుకుంటున్నాయి. ఆఖరుసారిగా గానుగవారి వీధిలోకి సైకిలు త్రిప్పాను.

ఆ వీధి మొగదలనున్న ఓ యింటి కటకటాల్లోంచి పదహారేళ్ళ యవ్వనపు బొమ్మ అందంగా వెక్కిరిస్తోంది. – నన్ను చూసేనా? కాదని ఆ యింటి కెదురుగా వున్న యింట్లోకి చూడగానే అర్థమైపోయింది. ఈ ప్రపంచంతో సంబంధం లేనట్టే తన ముందున్న లావుపాటి పుస్తకంలోకి తల దూర్చేశాడో బుద్ధిమంతుడు. ప్రేమ వేగం పెరిగిపోతున్నట్టనిపించింది. ఒక్క క్షణం సైకిలాపి “ఈ వీధిలో ఇల్లేదైనా ఖాళీవుందా?” అని ఆమెనడిగాను.

“యిల్లా! ఆ చివరికెళ్ళండి. అక్కడ పోస్టాఫీసు కెదురుగా వున్న యింట్లో ఓ పోర్షను ఖాళీగా వుండాలి.” లోపల తిట్టుకుంటుందేమో తెలవదు గాని సౌమ్యంగానే సమాధానం చెప్పిందామె.

కృతజ్ఞతలు తెలుపుకొని ఆత్రుతగా వీధి చివరకు వెళ్ళాను. ఆమె చెప్పింది నిజమే – అక్కడో యింటిముందు ‘టులెట్’ బోర్డు నాకు స్వాగతం పలికింది. ఆ అమ్మాయి ప్రేమ ఫలించాలని మనసారా ఆశీర్వదించాను. ఆ యింటిముందు సైకిల్ స్టాండు వేసి, యినుపగేటు తెరుచుకొని లోపలకు వెళ్ళాను. వెళ్ళిన మరుక్షణమే వెనుకడుగు వేశాను.

ఆల్సేషియన్ డాగ్ అరుపులు వినిపించలేదు కాని అంతకన్నా భయంకరమైన గొంతు లోపల్నుంచి వినిపించింది. “ఎవరదీ?” అన్న ప్రశ్నతో బాటు బరువైన శరీరం కదుల్తున్న చిన్న కొండలా వచ్చి నా ముందు నిల్చింది.

ఆవిడా యింటి అధికారిణి అయి వుండాలి.!

ఆమెకు అరవై ఏళ్ళు పైబడి వుండొచ్చు.!

అంత వయస్సులోనూ అరచేత్తో అవలీలగా అరడజను మందిని కొట్టి ఆవలకు విసిరేసేలా కనిపించింది. తొట్రుపాటు తగ్గించుకొని వచ్చిన పని చెప్పాను.

“నువ్విల్లు కోసమే వచ్చావనుకో నాయనా ... మనుష్యుల్ని పిలవకుండా యింట్లో జొరబడ్డం తప్పుకాదూ?” అందావిడ నేనేదో పెద్ద నేరం చేసినట్టు. శరీరానికి తగ్గ గొంతే అనిపించింది. ఏం చెప్పాలో కాస్సేపు తోచలేదు.

“చదువుకుంటున్నావా నాయనా – లేక ఏమైనా సంపాదిస్తూ సంసారం చేసుకుంటున్నావా?” అందావిడ మళ్ళీ. “సంపాదన ఈ మధ్యనే మొదలైందనీ, యిల్లు దొరికితే సలక్షణంగా సంసారం చేసుకోవాలనుకుంటున్నా” ననీ చెప్పాను.

ఆ తరువాత నే పన్జేస్తున్న ఆఫీసు గురించీ, నాకొచ్చే జీతం గురించీ, యింట్లో వుండేవాళ్ళ సంఖ్య గురించీ – యిలా సవాలక్ష ప్రశ్నలేసింది. అన్నిటికీ ఓపిగ్గా సమాధానాలు చెప్పాను. ఆఖర్న యింట్లో వుండేది ముగ్గురం అని తెలుసుకున్నాకనే ఆ యిల్లు చూడ్డానికి అనుమతించిందావిడ.

వీధివైపు కటకటాలతో చిన్నవసారా, పడగ్గది – వంట గదులతో చాలా సింపుల్‌గా వుందా పోర్షను. వెనుక ప్రక్క అందరికీ సంబంధించే బాత్‌రూమ్, లెట్రిన్ వున్నాయి.

యింటి చుట్టూ వున్న గ్రౌండు రకరకాల పూలమొక్కలు – కొబ్బరి, మామిడి, నారింజ చెట్లతో నిండి వుంది. యిల్లు ఎలా వున్నా పచ్చని చెట్లతో ప్రశాంతంగా వున్న అక్కడి వాతావరణం నన్ను ఆకట్టుకొంది. “అద్దె ఎంతో చెబుతారా మామ్మగారూ?” అన్నాను నా పరిశీలన పూర్తయ్యాక,

"అద్దె మాటకేంగాని నాయనా! ఈ యిల్లు హిమాలయాలకన్నా చల్లనైందీ – చలువైందీను పది సంవత్సరాల నుంచి ప్రమోషను రాకుండా వుండిపోయినోళ్లీ యింట్లోకి వచ్చిన పదిరోజులకే ప్రమోషను వచ్చి వెళ్లిపోయారు. పిల్లలు పుట్టరనుకున్న వాళ్ళు పదినెలలీ యింట్లో కాపురం చేసి పండంటి పిల్లల్ని కన్నారు. నా యిల్లని నేను గొప్పలు చెప్పుకోవడం కాదుగాని – మొన్నటికి మొన్న యిల్లు ఖాళీ చేసినాయన ఏ ఆఫీసులో పన్జేసేవాడో నాకు సరిగ్గా గుర్తులేదనుకో ... వాళ్లొచ్చేటప్పుడు కట్టుబట్టలతో వచ్చారు. యిక వెళ్ళేముందు డబుల్‌కాట్ మంచాలు, డన్‌లప్ పిల్లోల దగ్గర నుంచి డ్రస్సింగ్ టేబుల్ వరకూ అమర్చుకొని, ఆవిడ చెవులకు, మెళ్ళోకి నిండినంత బంగారం దిగేసుకొని నాతో గొడవపడి మరీ పోయారు..."

ఇలా ఆవిడ చెబుతుంటే నేను వింటున్నాను. విన్నదంతా నిజమై వుంటే ఆఖర్న యిల్లు ఖాళీ చేసినతను ఏ హస్తం చాచే డిపార్టుమెంటో లేక హస్తలాఘవం ముఠాలో మనిషో, ఆదీ కాకపోతే అదృష్టవశాత్తు అరుణాచల్‌ప్రదేశ్ లాటరీ కొట్టినవాడో అయి వుంటాడనిపించింది. ఆవిడింకా ఆ యింటి చలవదనాన్ని ఉదాహరణోపేతంగా వివరిస్తూనే వుంది. నేను వినడం మానేశాను. నాక్కావల్సింది యిల్లు. ఆవిడక్కావల్సింది అద్దె. మధ్య ఈ సొదంతా దేనికో నాకు చికాకనిపించింది.

చెప్పవలసింది పూర్తి అయ్యాకనే ఆవిడాగింది. నావైపోసారి నిశితంగా చూసి "ఏం నాయనా నువ్వేమీ విన్నట్టు లేదు నేనేమైనా అతిశయోక్తులు చెబుతున్నా ననుకుంటున్నావా?" అంది కాస్త ఆయాసపడుతూ.

"అమ్మమ్మ .... అదేం కాదండి మామ్మగారూ యింటికి అద్దె ఎంతో చెబుతారని ఎదురుచూస్తున్నాను." అన్నాను.

"ఎక్కువ చెబుతాననుకుంటున్నావా నాయనా ... అలాంటిదేం లేదు. పోయిన వాళ్ళు నూటముప్ఫై యిచ్చేవాళ్ళు అంతే యిస్తానని నువ్వూ అంటావేమో – అలా అంటే ఎలా కుదుర్తుంది చెప్పు? అవతల పన్నులు పెరుగుతున్నాయి. బయట ధరలు మండుతున్నాయి. వెధవదీ మధ్య పంచదార పబ్లిక్ మార్కెట్టులో పది రూపాయలు అమ్ముతోంది. పదిమంది కాఫీ త్రాగే కుటుంబం వున్నవాళ్ళ కళ్ళు పచ్చబడి పట్టపగలు చుక్కలు కనిపిస్తున్నాయి. అందుకని నువ్వేమీ అనుకోక నూటయాభై యివ్వు ..."

'ముచ్చటగా మూడు గదుల్లేని ఇంటికి మూడు యాభైలా?' ఆవిడకో సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి బయటపడాలనిపించింది కాని, శ్రీమతి ఉత్తరం జేబులోనుంచి హెచ్చరిస్తుండటం వల్ల ఆ పని చేయలేక ఆమె చెప్పిన మొత్తానికో పది రూపాయలైనా తగ్గించమన్నాను.

ఆవిడేం మెత్తబడలేదు. కొద్ది క్షణాలుంటే యింకో ఇల్లు చూసుకో నాయనా అని చెప్పేటట్టు కనబడింది. నాకొచ్చే ఆదాయంలో అంత అద్దె భరించడం కష్టమైనా తప్పదు. కొబ్బరికాయలోకి నీళ్ళొచ్చినట్టు యిల్లు ఖాళీ అవకుండానే యింట్లో మనుష్యులు మారిపోతున్నారు. కడుతున్న యిళ్ళకు ముందే అడ్వాన్సు యిచ్చేసి కట్టుబడి పూర్తికాకుండానే వెళ్లి కాపురాలు చేసేస్తున్నారు. యిటువంటి పరిస్థితుల్లో తిరగ్గా తిరగ్గా యిన్ని రోజులకు దొరికిన ఈ యింటి నొదిలేసుకుంటే ఎలా?

రెండు మూడు రోజుల్లో వస్తామని చెప్పి అడ్వాన్సు యిచ్చేశాను.

అంతా సవ్యంగా జరిగేవుంటే మేమా ఇంట్లోకి ప్రవేశించిన తర్వాత జరిగిన కథ చెప్పవలసిన అవసరం లేకపోను. ప్రశాంతతకు మారుపేరుగా వుంటుందనుకున్న ఆ యిల్లు అశాంతికి నిలయమని అతిత్వొందర్లోనే తెల్సిపోయింది.

యిల్లు గలావిడకు ముగ్గురు కూతుళ్ళు, ఒక్కడే కొడుకు. అందరి పెళ్ళిళ్ళూ అయ్యాక ఆవిడ భర్త యిహలోకం నుంచి సెలవు తీసుకున్నాడు. కోడలి చేతికి పెత్తనం యివ్వలేదు. కాబట్టి ఆ యింటి కావిడే మహారాణి. కొడుకు కుళాయి చెరువు ఆఫీసులో పన్జేస్తాడు. అతగాడి భార్య పురిటికని పుట్టింటికెళ్ళింది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=2661

* * *